

ved Diger, men der er sket for lidt, som jeg allerede har sagt, for at faa Vandet bortført gennem Kanaler. Men foruden Vandet, som er den ene Fare, har vi noget andet, der truer vor Landsdel og formindsker Udbyttet for hele Egnen i Almindelighed, og det er Stormene, Vinden. Jeg ved, at Danmark har Æren af at have gjort uhyre meget, hvad Plantninger angaar, men jeg kunde ønske, at man tog fat paa denne Sag nede i vor Landsdel paa en systematisk Maade og skaffede Læbælter dér, hvor saadanne tiltrænges, og hvor man bedst kan skaffe dem, dér, hvor de lette Jorder er. Man kan ikke helt overlade dette til det private Initiativ og heller ikke til Kommunerne alene; Staten har her virkelig en Opgave, saaledes at der kan lægges en ensartet Plan over det hele, og saaledes at den køber Arealerne dér, hvor man skal søge at skaffe Forbindelse fra den ene Skov til den anden, og hvor man bedst kan gøre det, og saa sætter Arbejde i Gang.

Der er slet ikke Tvivl om, at det kan gøres dernede; naar man kender Forholdene, vil man vide, at der kunde skaffes et Læbælte nede fra Vedsted Sogn over Brøns helt ned til Tønder-Egnen eller fra Stensbæk over Arnum ned til Kloster og atter igen fra Skystrup til Nord og Syd, netop dér, hvor de magre Jorder danner en Grænse lige overfor de rigere Jorder, omtrent hvor Østkysten begynder. Det vilde have en afgørende Indflydelse paa Landets Klima, og det vil jo ogsaa straks give Arbejde. Det er noget, man kan gøre hurtigt, tage fat her og købe Jord og sætte Arbejde i Gang med at plante. Det vil altsaa virkelig have noget at betyde, ogsaa hjælpe de arbejdsløse. Det vil være en Opgave, der allerbedst kan tages op af hele Samfundet.

Det vil ogsaa af en anden Grund være heldigt, at Staten paatog sig den Opgave, i Sammenligning med andre Opgaver, den har taget op dernede. Naar Staten køber Arealer, der er passende til det, og skaffer sammenhængende Læbælter, løber den ikke Fare for at blande sig ind i den Jordkamp, som jo er en Kendsgerning dernede, til Trods for at Jorden er for hele Befolkningen. At Staten køber saadanne Jorder og beplanter dem, er der ikke nogen, der har noget imod, og saa er det ikke den ene Part, der har Fordelen deraf, men hele Egnen.

Jeg ser lidt anderledes paa, hvad der ellers sker, den intime Forbindelse, der er mellem Landeværnet, Udstykningsforeninger og Jordudvalg. Det ser slet ikke ud til

at være upartisk og er det heller ikke, efter hvad vi ser, til Trods for alle de smukke Forsikringer, vi hørte her, da de to Lovforslag om Hypoteklaanefonden og Laanekassen kom frem og blev vedtaget. Man er ikke saa glad nede i Nordslesvig over disse Love, og særlig vi fra tysk Side har det tydelige Indtryk, at de praktiseres imod vore Interesser. I det mindste ved vi, at det jo ikke er Hjælp for os alle, men kun for nogle, og det er vist allermost Hjælp for Bankerne, der kommer af med en hel Del usikre Kunder. Saaledes ser man paa det dernede.

Det sker alt for ofte, at man tager for smaat paa Tingene dernede, og jeg vil dér fremføre et Eksempel, som synes mig at være særlig paafaldende. Der er en Mand paa Als, en Fisker, Christian Hansen i Bostedhoved, som bor tæt ved Stranden ved den kongelige Skov. Denne Mand kæmper en dobbelt Kamp for en Vejforbindelse fra sin Ejendom til de andre Veje, til Omverdenen kort sagt, og en Kamp med Havet, for at det ikke skal trænge ind og oversvømme og overdyngge hele hans Ejendom med Sten og Grus og Sand. Denne Mand hører til Østerholm Englav, og dette Englav har truffet en Aftale med den preussiske Regering, som har ordnet det saaledes, at de skal have denne Vej gennem Skoven, det er deres Ret, fordi de ikke maa køre paa et Grusdige, der beskytter mod Havet, da det beskadiger Diget. Nu fører Manden en Kamp for at faa Lov til at køre gennem Skoven, men det faar han ikke Lov til til Trods for de Rettigheder, som han havde før. Man henviser ham til den Vej, som Englavet netop ikke vil have benyttet, fordi det ødelægger hele Diget, og fordi Diget for Resten er helt ufarbart — jeg har selv overbevist mig om, at det er Tilfældet —, og derved sørger man selv for, at dette Dige bliver ødelagt, saa at Havet kan trænge ind. Det drejer sig om en 100 ha Engjord dernede. Man har saa faaet Englavet til at afgive en Voldgiftskendelse, og Englavet Østerholm stiller sig paa Mandens Side og siger, at han har Ret til at benytte Vejen gennem Skoven. Men han faar ikke Ret, og han faar Lov til selv at rive dette Dige ned, som han slet ikke kan køre paa, men som han skal køre paa.

Jeg beklager meget, at Justitsministeriet, der har befattet sig med denne Sag, saa vidt jeg har hørt, giver Skovrideren Ret til at forbyde Benyttelsen af denne Vej, som er en Nødvendighed for Manden. Det kan jo være, til Trods for de Betæneligheder, man havde tidligere, at man rent juridisk set